

ΧΑΙΡΟΙΣ Η ΖΩΗΦΟΡΟΣ ΠΗΓΗ, ΜΠΑΛΟΥΚΛΙΩΤΙΣΣΑ ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΕΞΩΚΑΣΤΡΙΝΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

- Το πλέον γνωστό ανά την Οικουμένη Αγίασμα της Ορθοδοξίας του περικαλλούς Ναού της Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Ζωοδόχου Πηγής Μπαλουκλή.

Η αγιοτόκος Κωνσταντινούπολη, η όντως Θεοτοκούπολη, αιώνες «ζηλοτύπως» φυλάττει στα σπλάχνα των αγιασμένων χωμάτων της, την ακένωτη ζωοδόχο πηγή, το πρώτο και μέγιστο Αγίασμα της Ορθοδοξίας το οποίο σκέπεται, ευλογημένα κάτω από τον καμαροσκεπή μεταβυζαντινό Ναό της Μπαλουκλιώτισσας Εξωκαστρινής Πολίτισσας Δέσποινας Θεοτόκου, τον οποίο η Πατριαρχική μέριμνα και η φιλόθεος ενέργεια και δωρεά των ευσεβών επιφανών της πόλεως οικογενειών ανήγειραν πριν από 180 έτη και μέχρι σήμερα παρά τις στροφές του ιστορικού γίνεσθαι και τις περιπέτειες της πολιτικής Ρωμιοσύνης ίσταται με «τις πληγές και τους μώλωπες» του παρελθόντος για να ανευρίσκουν στην «ζωοδόχο θεομητορική ένδροση σκιά» του οι από περάτων γης προσκυνητές την «εν Χριστώ αναψυχή και αναγέννηση». Γι' αυτό η εκκλησία θεαρέστως ψάλλει: «Ο ναός σου, Θεοτόκε, ανεδείχθη παράδεισος, ως ποταμούς αιεζώους, αναβλύζων ιάματα· ω προσερχόμενοι πιστώς, ως ζωοδόχου εκ

πηγής, ρώσιν αντλούμεν, και ζωήν την αιώνιον. Πρεσβεύεις γαρ συ, την εκ σου τεχθέντι Σωτήρι Χριστώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών».

Η ανίδρυση της Ιεράς Μονής Θεοτόκου «της Πηγής», όπως αρχικά ονομαζόταν κατά τους βυζαντινούς χρόνους είναι ταυτισμένη με το ιαματικό και χαριτόβρυτο Αγίασμα της Ζωοδόχου Πηγής, το οποίο βρίσκεται έξω από τα Θεοδοσιανά Τείχη της Κωνσταντινούπολεως και διακόσια μόλις μέτρα από την Πύλη της Πηγής, τη Συληβριανή, όπως την ήξεραν οι Ρωμιοί. Εξ αυτού και η ονομασία «Εξωκαστρινή Μπαλουκλιώτισσα». Δεν είναι μάλιστα διόλου τυχαίο το γεγονός ότι ο αρχικός βυζαντινός ναός της Ζωοδόχου Πηγής εθεμελιώθη κατά τους χρόνους της βασιλείας του Λέοντος Α΄ του Μακέλλη (457-474), ο οποίος όταν ακόμη ήταν ιδιώτης και ευρέθη πλησίον της Χρυσής Πύλης, συνάντησε κάποιον τυφλό παραπαίοντα και διψασμένο. Αφού ερεύνησε τον πέριξ δασώδη τόπο, επέστρεψε σκυθρωπός, οπότε άκουσε θαυμαστή φωνή να του λέγει: «Ου χρεών σε Λέον, αγωνιάν. Το γαρ ύδωρ εγγύς». Εστράφη στα οπίσω αναζητώντας την πηγή ή το φρέαρ, αλλά τούτο δεν κατέστη δυνατό. Τότε και πάλι ακούει της φωνής: «Λέον Βασιλεύ, εισιών εις το ενδότερον συνηρεφές τούτο και του θαλερού ύδατος μετά χείρας λαβών, θεράπευσον τω πηρώ την δίψαν και τας πεπηρωμένας επιχρίσας όψεις εκείνου, γνώση αυτίκα ήτις ειμί, εκ πολλού τόνδε κατοικούσα τον χώρον». Και όντως το θαύμα έγινε αφού δια της επιχύσεως του ύδατος εκ του αγιάσματος ο τυφλός ανέβλεψε. Όταν λοιπόν ο Λέων έγινε αυτοκράτορας ανήγειρε ναό στον χώρο όπου ανευρέθη το ιαματικό αγίασμα προς το οποίο η τιμή αύξανε από το πλήρωμα της Εκκλησίας και εκτός και μάλιστα πολύ μακράν της Κωνσταντινουπόλεως, επειδή καθημερινώς τα πολλά θαύματα γίνονταν γνωστά στα πέρατα της Οικουμένης.

Από τον Αυτοκράτορα Ιουστινιανό ανηγέρθη ο νέος ναός «εκ το μεγαλειότερον και περικαλλέστερον» με τα περισσεύσαντα οικοδομικά υλικά από την ανέγερση του Ναού της Του Θεού Σοφίας, επειδή και ο ίδιος θεραπεύθηκε από λιθίαση και δυσουρία πίνοντας εκ του θαυματουργού και ιαματικού αγιάσματος.

Οι αλεπάλληλοι επακολουθήσαντες επέφεραν σοβαρές φθορές και ο ναός ήταν ερειπωμένος. Διαδοχικά κτήτορες ευσεβείς και φιλόθεοι ανεδείχθησαν, αρχικώς, μετά από δύο αιώνες, η Αυγούστα Ειρήνη η Αθηναία και εν συνεχεία, κατόπιν νέου καταστροφικού για το ναό σεισμού, ο Βασίλειος Α΄ Μακεδών (867-886), ο οποίος αναστήλωσε και τα παρακείμενα παλάτια των πηγών ενώ αναστηλωτικά έργα έπραξε και ο υιός του, Λέων ΣΤ΄ ο Σοφός (886-912).

Οι περιπέτειες του ναού συνεχίστηκαν και κατά τα κατοπινά έτη, όταν πυρπολήθηκε μαζί με τα βασιλικά κτίσματα από τους Βούλγαρους και ανεστήλωσε όλο το οικοδομικό συγκρότημα ο αυτοκράτωρ Ρωμανός ο Λεκαπηνός, που όμως και πάλι κατεστράφησαν το έτος 1424 κατά την αποτυχημένη πολιορκία της Βασιλεύουσας υπό του Μουράτ του Β΄, ο οποίος είχε τοποθετήσει τις σκηνές του στον περίβολο της «Μονής της Πηγής». Τα ελάχιστα εναπομείναντα οικοδομήματα της Μονής κατεστράφησαν ολοσχερώς μετά την άλωση, από τον Σουλτάνο Βαγιαζήτ τον Β΄ (1481-1512), όταν ο ίδιος διέταξε την εκ της Μονής μεταφορά των οικοδομικών υλικών με

τα οποία ανήγειρε το ομώνυμο τέμενος στην πλατεία Βαγιαζήτ. Διεσώθη μόνο ένα μικρό παρεκκλήσιον άνωθεν του αγιάσματος, το οποίο κατά τον 19^ο αιώνα κατέπεσε και εξωτερικώς τουλάχιστον αφάνισε το αγίασμα.

Ο Φωκίων Σιδηρόπουλος αναφέρει ότι: «Και ενώ ο χώρος όλος θεωρήθηκε Βακούφιον, κτήμα δηλαδή του τεμένους, το αστείρευτο νερό της Ζωοδόχου Πηγής συνέχιζε να ρέει και να αποτελεί τόπο προσφυγής και προσκυνήματος για τα πλήθη των Χριστιανών που προσέτρεχαν πανταχόθεν σε αυτό. Ο θρύλος για τον «καλόγηρο και τα ψάρια» που «απ' το τηγάκι, τη μία μεριά ψημένα, πηδήξανε κ' επέσανε στις λίμνης τη λεκάνη» -που απ' αυτά προέρχεται και η μεταβυζαντινή ονομασία Μπαλουκλή, αφού balik στα τουρκικά σημαίνει ψάρι- είναι μεταγενέστερος, που για πρώτη φορά συναντάται σε έγγραφο του 1703.

Η κήρυξη της Ελληνικής Επανάστασης το 1821 είχε ως συνέπεια, κατόπιν εντολής της Υψηλής Πύλης, να κατασκαφθούν και να καταστραφούν μέχρι θεμελίων όλα τα εναπομείναντα κτίσματα της Μονής, αλλά και τότε ακόμη «καίτοι το μικρόν Ευκτήριον ήτο καταχωσμένον», σύμφωνα με τα γραφόμενα του Μεγάλου Μανουήλ Γεδεών, «η προσέλευσις των πιστών καιν οι πρόσοδοι του αγιάσματος εξηκολούθουν».

Άξιο μνείας είναι το γεγονός ότι ενώ οι Οθωμανοί μουσουλμάνοι άνδρες και γυναίκες, επεδείκνυαν ιδιαίτερο σεβασμό στο ρωμαϊκό Αγίασμα της Ζωοδόχου Πηγής, εντούτοις πάμπολλές υπήρξαν οι απόπειρες των Αρμενίων για την υφαρπαγή του θαυματουργού και ιαματικού Αγιάσματος. Επακολούθησε σειρά σουλτανικών αποφάσεων για να επικυρωθεί τελικώς το 1723 με αυτοκρατορικό φερμάνιο του Σουλτάνου Αχμέτ ου Α' ότι «η ρηθείσα Εκκλησία του Βαλουκλίου και το εν αυτή αγίασμα αποτελούν κτήμα των Ρωμιών».

Παρά ταύτα και σε πολλές άλλες περιπτώσεις οι Αρμένιοι προσπάθησαν να καταλάβουν το ιερό Αγίασμα πλην όμως η σθεναρά και ανυποχώρητη αντίδραση του Οικουμενικού Πατριαρχείου έσωσε το θαυματουργό τούτο προσκύνημα της πολιτικής Ρωμιοσύνης.

Η νέα ιστορική σελίδα της ευλογημένης παρουσίας του ιερού τούτου Πανορθόξου προσκυνηματικού Αγιάσματος μέσα στον χωροχρόνο και στα καθαγιασμένα και μαρτυρικά χώματα της Κωνσταντινούπολεως συνδέεται με τα έργα και τις ημέρες του Σουλτάνου Μαχμούτ του Β' (1808-1839), ο οποίος σύμφωνα με την άγραφη παράδοση της πολιτικής Ρωμιοσύνης, αφού έκαμε χρήση του ιαματικού Αγιάσματος και θεραπεύθηκε από ασθένεια των νεφρών του, έδωσε την πολυπόθητη άδεια για την ανέγερση νέου ναού ο οποίος μέχρι και σήμερα αποτελεί το καθολικό της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Ζωοδόχου Πηγής Μπαλουκλή.

Η πολιτική Ρωμιοσύνη, ακατάβλητη στις δυσχέρειες των καιρών και στις περιπετειώδεις στροφές του ιστορικού γίνεσθαι της αγιοτόκου Κωνσταντινουπόλεως, επέτυχε την έκδοση του σχετικού αυτοκρατορικού φερμανίου κατόπιν των συντονισμένων ενεργειών των ευσεβών και φιλοχρίστων επιφανών και ισχυρών ανδρών

Μανωλάκη Καμάρα, Χατζή Χάννα Φάχρη και Κωνσταντίνου Ιπλικτσή, που ήταν οι επίσημοι προμηθευτές των σουλτανικών ανακτόρων. Πιθανότατα δε ο Μανωλάκης Καμάρας, υπήρξε το ίδιο πρόσωπο που ενήργησε ενώπιον της Υψηλής Πύλης και εξασφάλισε την περιπόθητη άδεια για την ανέγερση του ιερού μεταβυζαντινού ναού της Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολύτριας Μάκρης-Ν. Έβρου (το 1800 η ανέγερση και το 1833 η ανακαινιστική προέκταση).

Ο ναός που άρχισε να ανοικοδομείται το 1833 και ολοκληρώθηκε την 30^η Δεκεμβρίου του 1834, κόστισε «ένα μιλλιούνι γρόσια», τα οποία ήταν το προϊόν παλλαϊκού εράνου. Μαζί εκτίσθησαν τα πέριξ κελιά και διαμορφώθηκε γύρω από το όλο μοναστηριακό συγκρότημα ένα ειδυλλιακό τοπίο με πλάτανους και κυπαρίσσους όπου έβρισκαν ανάπαυση οι εκατοντάδες προσκυνητές από την Πόλη και τα πανέμορφα ρωμαϊκά χωρία κατά το πολύφημο και λαϊκό πανηγύρι της Ζωοδόχου Πηγής, που κανένα άλλο δεν μπορούσε να συγκριθεί με αυτό καθώς οι δεκάδες, εκατοντάδες ή και χιλιάδες προσκυνητές ήταν χριστιανοί και μουσουλμάνοι, οι οποίοι ευλαβικά έκαναν χρήση του αγιάσματος για να ανεύρουν την ίασή τους. Πέριξ της Ιεράς Μονής μέχρι και σήμερα ευρίσκονται το Ορθόδοξο κοιμητήριο του Μπαλουκλή, καθώς επίσης το παλαίφατο και ιστορικό Ελληνορθόδοξο Νοσοκομείο, το γηροκομείο και το φρενοκομείο, ενώ παλαιότερα λειτουργούσαν και άλλα ευαγή ιδρύματα του Γένους.

Ως ημέρα των εγκαινίων του νέου ναού κατεγράφη η 2^α Φεβρουαρίου του 1834, όταν ο αοίδιμος Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντίνος ο Β΄ (1834-1835) συλλειτουργούντων δώδεκα Αρχιερέων ετέλεσε τον εγκαινισμό του νέου μεγαλοπρεπούς ναού. Έκτοτε άρχιζαν να ενταφιάζονται οι κοιμώμενοι Οικουμενικοί Πατριάρχες, όπου μέχρι και σήμερα, όπως επισημαίνει ο Ιστορικός και Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης, Βασίλειος Σταυρίδης, είναι συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι από οπουδήποτε αλλού τάφοι Πατριαρχών, όπως των Ανθίμου Ε΄, Γερμανού Δ΄, Μελετίου Γ΄, Ιωακείμ Β΄, Διονυσίου Ε΄, Ανθίμου Ζ΄, Ιωακείμ Γ΄, Γρηγορίου Ζ΄, Βασιλίου Γ΄, Φωτίου Β΄, Βενιαμίν Α΄, Μαξίμου Ε΄, Αθηναγόρου Α΄, Δημητρίου Α΄. Εσχάτως, τον Φεβρουάριο του 2011, κατόπιν συντονισμένων και επίπονων ενεργειών του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, έλαβε χώρα η επαναφορά των οστών του αοιδίμου και μαρτυρικού και εξόριστου Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντίνου του ΣΤ΄ (17-12-1924 έως 22-5-1925) του από Δέρκων, ύστερα από 81 έτη, εκ του Α΄ Κοιμητηρίου Αθηνών, όπου αρχικώς είχε ενταφιασθεί (1930) στο Κοιμητήριο του Μπαλουκλή ενταφιασθείς, παρουσία του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου και λοιπών ενδημούντων Αρχιερέων του θρόνου, πλησίον των τάφων των λοιπών Πατριαρχών. Στον δε προαύλιο χώρο της Ιεράς Μονής Ζωοδόχου Πηγής Μπαλουκλή είναι ενταφιασμένοι Αρχιερείς του Οικουμενικού Θρόνου, εθνικοί ευεργέτες και λογάδες του ευσεβούς Γένους μας. Κατά τα τέλη του ΙΘ΄ αιώνα φαίνεται ότι επεκράτησε να τελείται, κατ' έτος, την Κυριακή του Παραλύτου (ή των Μυροφόρων), αρχικώς, ενώ κατά τους έσχατους χρόνους μόνο την Κυριακή των Μυροφόρων, η ειθισμένη Πατριαρχική και συνοδική λειτουργία στην Ιερά Μονή της Μπαλουκλιώτισσας, όπου περί το πέρας αυτής ο Οικουμενικός Πατριάρ-

χης ενδεδυμένος την αρχιερατική αυτού στολή έρχεται στο ιδιαίτερο τμήμα των Πατριαρχικών τάφων όπου ψάλλεται τρισάγιο υπέρ των εν τω κοιμητηρίω τούτω αναπαυομένων Πατριαρχών.

Η μεγάλη δοκιμασία την οποία υπέστη η Μονή της Μπαλουκλιώτισσας Παναγίας, επεσυνέβη κατά τα τραγικά και απάνθρωπα γεγονότα των Σεπτεμβριανών του 1955, όταν ο μαινόμενος όχλος εισήλθε στην Ιερά Μονή λεηλατώντας την εκκλησία και πυρπολώντας τα κελλιά, ενώ πρωτοφανείς και αποτρόπαιοι υπήρξαν οι βανδαλισμοί όταν καταστρέφονταν οι πατριαρχικοί τάφοι εκ των οποίων αφαιρούνταν και διεσκορπίζονταν τα οστά των Πατριαρχών. Εκείνη την μεγάλη νύχτα εχάθη η εικόνα της Μπαλουκλιώτισσας Παναγίας, έργο εκ παραδόσεως του Ευαγγελιστού Λουκά, που ήταν εναποτειθεμένη σε καλλιπρεπείς και περίλαμπρο προσκυνητήριο του ναού. Η πολιτική Ρωμοσύνη ανήγειρε και ευπρέπισε συντόμως τον ναό με την ακατάβλητη βούληση του αιοδίδιμου Πατριάρχου Αθηναγόρου Α' (1948-1972).

Κατά το έτος 1995 ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ανεκαίνισε τον ιερό τούτο Παλλάδιο του ευσεβούς Γένους μας, όπως καταγράφεται στην αναμνηστική γραφή της ανακαινίσεως:

*«Τήδε τη σεβάσμια Μονή/
Σωτήριον, βλυζούση, νάμα/
ως τε δόμω Μητρός Παρθένου/
λούσματι δε τε παλαιγένει/
κρειπτόντων χαρισμάτων θείων/
Βαρθολομαίος/
Οικουμενικός Πατριάρχης/
καινόν ωραιισμόν παρέσχε/
εις μνήστιν ένδοξον γεραράν/
επί χαρίτων τε κομίζει/
αίγλην αιιδίνητον θείαν/
Αιώνων δε άφατον κλέος/
Έτει 1995 Μαΐου ζ'».*

Στέκεται μέχρι και σήμερα η Παλαίφατος Ιερά Μονή της εξωκαστρινης Μπαλουκλιώτισσας και εορτάζεται σεμνοπρεπώς και μεγαλοπρεπώς, κατά την Παρασκευή της Διακαινησίμου, εν πανορθοδόξω τομή δι' ιδιαιτέρας ακολουθίας την οποία συνέθεσε ο αιοδιδμος Νικηφόρος Κάλλιστος Ξανθόπουλος (1397). Και ο γεροπλάτανος που στέκει ανεμοδαρμένος στην αυλή της, κατά την παράδοση της πολιτικής Ρωμοσύνης, περί τα χίλια έτη, έχει πολλά να διηγηθεί που άκουσε και είδε για τα μεγαλεία και τα βάσανα των τέκνων της Βασιλεύουσας Θεοτοκουπόλεως και του ευσεβούς και φιλοχρίστου Γένους μας.

Ο φιλόμουσος και μουσοστεφής Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος (Γαλάνης) γράφει με την ενήδονη γραφίδα του:

«Έξω από την Πύλη της Σηλυβρίας και μέσα στο είναι της Ρωμιοσύνης. Η κυρία μιας ιερής αυτόπολης με τους ζώντες και τους αναπαυόμενούς της, και η επιστάτρια, της ανθρώπινης μέριμνας με τους υγιείς και τους αρρώστους της, με τους πλούσιους και τους πένητές της. Όλα μέσα σ' ένα θείο ενδιαίτημα. Τη Μονή του Μπαλουκλή. Το Μπαλουκλή.

Προαύλιο και αυτό του Φαναρίου. Η επέκταση της Αυλής του, μέσα στο κοινό αίθριο της Πόλης, όπου συναντώνται και οι θεομητορικές προσωνυμίες της, για να καλύψουν όλο το άγος των ανθρώπων της. Ανάμεσά τους και η Μπαλουκλιώτισσα. Μεγαλόγραμμα της Ρωμιοσύνης στον κώδικά της. Πλάι στο γειτονικό της Βελιγραδινής, που μας το ξεθώριασαν τα “γεγονότα” παραμονή της μνήμης της. Και μέσα στο στροβίλισμα της Οδηγήτριας, που απ' τον περίγυρό της φρεσκάρει τη Μονή μέσα στο έρεβος της ιστορίας της...

Από τα πρώτα ιστορήματα το Μπαλουκλή, λειτουργεί σαν ένας απόηχος ιερών επινικιών και δοξασμένου χρονικού. Συναξάρι γραμμένο στη σκιά των κάστρων αυτής της αταρίχευτης απολίθωσης του παρελθόντος...

Εαρινή η γιορτή της Μπαλουκλιώτισσας. Ύμνοι πασχαλινοί και λουλούδια ανοιξιάτικα, το χρώμα και ο ήχος της διακαινήσιμης ημέρας της. Όλα φρέσκα και ποτισμένα από πηγή αστείρευτη. Σήμερα, κι από τα χέρια των Μοναζουσών. Απόκτημα του φυσικού της Ηγούμενου. Του Πατριάρχη Βαρθολομαίου.

Τι ημέρα μοσχοβολημένη αυτή η Κυριακή των Μυροφόρων στο Μπαλουκλή. Σμύρνα και αλόη η ευωδία που ξεπηδάει απ' τα τροπάρια και από τον τόπο. Και τι λειτουργία αυτή του Πατριάρχη με τη Σύνοδο. Λες κι ήρθαν να βαδίσουν πάνω στην αόρατη και μοναδική αορτή της αληθινής ζωής. Να διαβάσουν μαζί τη σελίδα από το Μεγάλο Νόμιμο της Μεγάλης Εκκλησίας. Να δεηθούν με την υγρή συνήχηση του υποχθόνιου θρύλου για την ανάπαυση πνευμάτων, για τη συνέχιση της αισιοδοξίας. Το πρώτο για τους πεθαμένους μας. Το δεύτερο, για μας.

Στο Μπαλουκλή γιορτάζουν όσοι θέλουν να 'ναι παρόντες στη ζωή. Όσοι θέλουν να ομορφαίνουν τη ζωή τους, αγαπώντας. Είναι «ως αγαπητά τα Σκηνώματα» αυτά. Κι από την εποχή των Μυροφόρων μας έμεινε ένα χρέος. Από την ώρα της συνεύρεσης του για τη μεγάλη πράξη. “Εις το ενταφιάσαι το Σώμα του Ιησού”. Μας έμεινε το άσυλο χρέος να σπογγίζουμε μέτωπα ιδρωμένα και να τρισαγίζουμε νεκρούς. “Εις το μυρίσαι τον τόπον τούτον”. Αλλά “και την χαράν ενωτίσασθαι”. Το Μπαλουκλή εκπροσωπεί την εξωκαστρινή Ρωμιοσύνη. Και η Μπαλουκλιώτισσα, είναι η εξωκαστρινή προστασία της. Βασιλικά και Ηγεμονικά τα βήματα που την επισκέφθηκαν από τον πέμπτο αιώνα. Και άπειρα τα ονόματα με τη σφραγίδα των δωρεών τους. Τα χείλη που δοκίμασαν το “εξάκουστον” αγίασμά της...

“Χριστώ φέρουσιν αι Μαθήτραι μύρα”.

Και καλεί τη Ρωμηοσύνη ν' ακολουθήσει τα Χρώματα της άνοιξης. Και σε μια Κυριακή της, την Κυριακή των Μυροφόρων, κι όποτε άλλοτε αισθανθεί, να βγει από τα τείχη της. Να 'ρθει η εξωκαστρινή της. Να προσθέσει λάδι και άκαυτες θρυαλλίδες στην καντήλα της. Να πάρει φρέσκο Αγίασμα. Να γνωρίσει καινούριες Αδερφές. Συντρόφισσες της μάνας Σιγής και της ασώματης Ελπίδας, που λάμπει στον αέρα της».

Η δε εκκλησία αναμέλπει την Μπαλουκλιώτισσα Ζωοδόχο Πηγή και στο 3^ο «Στιχηρό Προσόμοιο» της εορτής υμνογραφεί:

«Χαίροις η ζωηφόρος Πηγή, η αενάως αναβλύζουσα χάριτας, η βρύσις των ιαμάτων, η πάσαν νόσων ισχύν, ασθενή και φαύλην απελέγχουσα. Τυφλών η ανάβλεψις, και λεπρών θεία κάθαρσις. Σθένος αρρώστων, παρειμένων ανόρθωσις, η πηγάζουσα νοσημάτων παν φάρμακον, άπασι τοις προστρέχουσι, πιστώς τω τεμένει σου, μέγα κοινόν ιατριον, άμισθον όντως και έτοιμον, Χριστού Μήτηρ Λόγου, του πηγάζοντος τω κόσμω, το μέγα έλεος».